

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.I.], 1570

VD16 W 1048

Homilia V. Erat autem Ioannes uestitus pilis camelii, & zona pellicea circa
lumbos suos, uescebaturq[ue] locustis & melle syluestri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://urn.nbn.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

primit apud ministros consilium & consolationem querere. Licit ministri peccatorum remissio ad se venientibus polliceri, si serio penitentia & fidei studio affectus esse videant. Id vero unicuique liberum relinquatur, ne aliquanee statim lege grauenetur hominum conscientie. Singuli autem in se exerceant, quorum in presenti Marcus meminit, Dei verbum audiant, sacramentis rite missis, peccata sua confiteantur Deo, & remissionem inuenient per Iesum Christum, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in eternum, Amen.

H O M I L I A V.

Erat autem Ioannes uestitus pilis camelii, & zona pellicea circa lumbos suos, uelcebaturque loculis & melle sylvestri.

Dominus & Salvator noster, Iesu Christus, apud Mattheum ait: Amen dico vobis, non ex Argumentum Dorus fuit inter eos, qui est mulieribus nascuntur, maior Ioanne Baptista. Praeclarum sane enim ipsius presulum, & quidem verissimum, si rem ipsam astimes. Is enim ipse est, quem prophete venturum praetulit loci. Iustus qui ab utero matris spiritu sancto repletus, & a Deo missus fuit, ut Christo Salvatori viam prepararet. Huius vero enim finis & Iesus est, non ut in Ioanne habeamus, sed ut illius doctrina ad Christum rite excipendum preparemur. Et si enim Iudeus olim predicari solet, eadem tamen doctrina ad omnia tempora & locorum homines pertinet, quando proper ingenitam corruptionem omnibus preparatione opus est, qua salutis in Christo capaces reddantur. Quod Euangelista respxisse videntur, dum Ioannis historiam tanta diligentia describunt. Et idem hic praesens loci finis & ius, quo Marcus Ioannis conversationem & vita genus comprehendit, & simul exemplum proponit, quo que optima sit vita instituenda ratio, admoneatur.

Primum autem verba singula excutiamus, obseruandum est, Ioannem a pueris huic vivendi Ioannis conversationi & discipline affuerisse. Docet hoc Lucas, quando ait: Puer crescebat, & corroborabatur spiritu a pueris. ET ERAT IN DESERTIS, donec veniret dies, quo manifestandus erat apud Iudeam. Vt ergo predicandi munus non ante aggreffus esset, primumquid a Domino vocaretur. Ita puerum & iuuenientem omnem ijs studii conjecturauit, quae ipsius vocationem aliquando inuocare, & in iuuentu[m] auctoritate conciliare poterant. E[st] hoc memorabile institutionis & disciplina liberae. Institutionis liberorum exemplum, in quo Ioannem magis quam ipsius parentes mireris, incertum est. Fuerunt berorum exemplum in genere sacerdotalis nobilitate, functionis publicae dignitate, & proinde opibus & honoribus blum. Ei cur ob sterilitatem diu liberos caruissent, tandem auidius precibus filium hunc a Domino impetraverunt, quem cum multis causas charissimum habere debebant. Prater illud enim, quod inseculare illis natu fuerat, & vox dum natus preclara dederat virtutis specimina, illum rebus maximis & ad publicam salutem pertinentibus destinatum esse, ex angelo didicerant. Attamen & illi bene discipline tam auferre conjecturant, & ipse eandem non grauatim recipit. Causa viri, quod fuit, fidei obedientia, que illos, contemptis carnis rationibus, in Dei voluntatem, quam angelus manifestat, perficie docuit. Simile exemplum in Samuele & iphis parentibus habet. Et si vero non omni[us] 1. Sam. 1. 2. 3. ad eandem vita rationem astringi debeant, parentum tamen fuerit, in liberorum institutione summa Dei & religionis curam habere. Nam & Dei donum sunt liberi, & religio principis ille fuit est, ad quem omnes conditi sumus. Quia autem ab illa ob ingenitam corrupta natura peruerstam abhorremus, a teneris nos infiltrari & affusari necesse est. Observauit hoc ipso Deo testis, p[ro]p[ter] Gen. 18. credentium Abraham. Et eodem pertinent, quae in legi de primogenitis Deo consecrandis, & lib[er]is in Dei & operum ipsius cognitione instituendis traduntur. Sed in infelicem nostri seculi conditionem. Qui liberos suos Deo & Ecclesie consercent, paucissimi sunt inter eos, quorum fortunis deus tendit. Interim idem illi soli opibus & honoribus intenti, liberos quo ad religionem facile negligunt. Imo multi illos a teneris annis ad res leuisimas, fastum, luxum, gulam, impoturas & alia magis nosca affueciunt. Conserunt huc operam suam ludimagistri, qui impuris prelectionibus & comedis impudicis puerorum animos ad libidinem inflammant. Ita vero Christi iudicium incurvant, quo ille horrendum illud V[er]o scandalorum aut horribilis denunciat. Vide Matth. 18. Sed ad Marci verba reuersi, quale illud vita genus fuerit videamus, quod Ioannes secutus est.

b 2

multum merentur frugalitas & temperantia, quas suo exemplo Ioannes nobis commendat. Et Ioannes frugalis ed diligentius expendendum, quod hodie illorum loco immanem luxum & bellum regnare videmus. Et sane operae pretium fuerit scire quam rationem perantie exemplum.

in vestitu & virtute eos, qui Christum proficentur, tenere conueniat.

Vestimentum origo ex peccato est. Nam primos parentes ante lapsum peccati nudos fuisse, nec id est vestimentum ratio,

enbus, legitima. Quia enim ad Dei imaginem conditi erant, nihil in illis fuit, cuius ipsis pudere usus est abusus.

Gen. 3. et 3.

At postquam in peccatum prolatum suam rupitudinem agnoscere coperunt, vestitus opus

est, qui & paries corporis inbonefiores tegeret, & corpus a cali iniuria tueretur. Ideo Deus illos pa-

ratim in vestitus, tunicis pellices vestiuit. Potissimum igitur in vestitu honestatis & necessitatis ratio

habet debet, quam qui negligunt, multuarium peccanti. Primo certe padoris ingenti leges violan-

dum vel vestitum invertunt, vel vestitu superbiant, qui illos porci infelici sua conditionis ad-

monere debet. Quod perinde est, ac si facinore Iesus aliquis catenam aut laqueum quo vincitus du-

citur, arrogatus ostentaret. Deinde latenter in carne nostra superbiam mirificè auget, & quasi in-

flammam vestitum luxus, facit, ut nostra conditionis oblitus, quo quis alios pra nobis ipsis contemna-

mus. Ad hoc & nostrae ipsorum libidini seruite, & alijs turpia cogitandi & cupiendi occasionem pra-

met. Quod sit, ut & nobis ipsis & alijs offendiculum simus. Preterea animum prodit leuum, vanum,

vanum, mutabilem & peregrinatis amantem, cuius studium nemo unquam bonus probauit. Po-

tem in Christi doctrinam simul & exemplum peccatur variè. Is enim de necessario vestitu foli-

atis esse vetat, ita abunde docens, quam illi luxus & fastus immodiocis displicant. Idem nudus in Matth. 6,

oncepidero voluit, ut innocentia ipsius merito vestiremur. Quare ergo infania est, ipsis vestitus Luce 12.

postmodum at Christi meritum evanescere? Que item ingratitudine, Christum in membris suis algem-

um & nudum conficeret, nobis interea vestitu luxurioso turgentibus? Non temere ergo in scriptu-

ri sequens sic vestitum mentio, & de his certas leges soli dea ferre voluit. Deut. 6. & 22. In ea-

rum luxum prophetæ grauitate inuehuncit. Et apostoli eiusdem sepius meminerunt. Que omnia Isaie 3.

ut plures huius facultudinum videantur, sicut tamen experientia docet, immodiocis vestitum sumptus Soph. 1.

ut domesticam exhaustire, & milie causam esse, ut militie mercenaria & infandæ sceleribus fe-

limentant. De Dei iudicio quid attinet dicere, quando negari non posse, ab eo tempore, quando 1. Corinth. 11.

1. Timor. 2.

Germani vestitus peregrinis vici cuperunt, morbos quoque peregrinos inualluisse, & exterarum gen-

nium signa in Germania visa fuisse, & pristinam illam Germanorum virtutem & libertatem ma-

xiuimus partem sufficere in minutum.

Eadem est vestitus ratio, cuius finis est, ut necessitati seruat, quando sine hoc corpora nostra su vestitus ratio ut

facili non possint. Eendum ergo & bibendum, ut vivamus non vivendum, ut edamus & bibamus & abusus.

mus. Imprimis autem obseruanda hic Dei bonitas, qui singulis regionibus quoad vestitum, fidelissime

prosternit. Cum enim homines negligant, qui & iumentis pabulum suum producunt, & corvorum pullos,

se uocantes exaudierit. Hanc bonitatem nos agnoscere decet, & diuinus concepsis donis temperat. Psalm. 147.

ter cum gratiarum actione vix. Nam quid id facere negligunt, multiplici peccato se polluant. Et Luce 12.

primo quidem manifestum dei contemptum habet, si quis proprio & patro vestitu non contentus, ex-

cessus & peregrinas delicias querat. Deinde ingratitudine est super ipsam, in ipsius dei contemptu ijs in-

temperante abuti, que ex illius manu accepimus. Tertio in deum simul & nos ipsos peccamus, si &

corporis & anima vires intemperanti illorum abusu corrumpamus, que ut illis fouendis seruirent,

deus condidit. Quarto iniustum & iniquum est, Dei dona intemperantius dispare, que pauperum

neficiati impendi debant, & quibus ipsum Christum in membris suis aere poteramus. Quinto

non ipso modo intemperantia per se peccatum est, verum etiam infinitus alijs peccatio fenebris aper-

titur, facti de vino immodiocis sumpto Solomon sapientissime admonuit. Et sam indies experimur, per Proverb. 23.

divitatem in immanes bellus degenerare, & in quaevus virtus turpiter probat eos, qui cum sobrij

sobrios interius suntur, effectus suos facile coercere possunt. Quantum vero rei domesticæ simul

& publicæ officiæ gula studium, demonstrare non est opus, quando & olim potentissima regna

lux perisse historie docent, & hodie hac ipsa via familia nobilissime ad infamem egestatem dela-

buntur. In omnium certe ore versatur, banc nostri seculi principiam pestem esse, quantum interim

pavor innenre licet, qui admonitionis Christi memores, sibi à crapula caueant. Diligenter ergo in Luc. 21.

Ieronimus & huius similium exemplorum consideratione versemur, & in hoc simus singuli, n*on* mis annis temperantia & modestia addicti, Deo seruamus, & tandem in celos translati, etiamque bibamus ad mensam Iesu Christi, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in eternum. Am

H O M I L I A VI.

Et prædicabat, dicens: Venit is, qui fortior est me, post me: cuius non sum idoneus ut procumbens soluam corrigiam calcamentorum. Ego quidem baptizauit uos aqua, ille uero baptizabit uos spiritu sancto,

Argumentum
ut Iesu pra-
fentis loci.

Quoniam Iohannes, ut Christi Iesu præcursor esset, diuinitus missus fuit, duo possumus fin-
que inter docendum tractauit. Alterum est, quod hominum mentes ponentia dominus
Christum excipendum præparauit. Alterum, quod de Christo refutatus est, quod ille agnoscat, quod
in illo queri debeat. De priori haecenus abunde dictum est. De secundo in proposito Marcus agit
Iohannis testimonium de Christo exponit. Qui locus et diligenter confiderari meretur, quod bene
ab omnibus quoque alijs Evangelistis commemoratur, hanc uiam nimur ob eayam, quod
veram Iesu Christi cognitionem tradunt, & de eiusdem seruis & eorundem ministerio nos reli-
dicare docent.

Occasio pre-
senis de Chris-
to testimonij.
Luc. 3.
Ioan. 3.
Math. 16.

Sed priusquam Iohannis verba excutiamus, qua nam illi hac dicendi occasio fuerit, riden-
ter. Exprimunt hanc lucas hisce verbis: Expectant autem populo, & cogitantibus omnibus
dibus suis de Iohanne, num ipse esset ille Christus, respondit Iohannes, dicens vniuersit: Ego quoniam
qua baptozo, &c. Et alibi ex Hierosolymis inquisitoribus, sacerdotes & Levitas, misericordia regimur,
qui quis esset sciscitarentur, quibus ille hisce verbis & sui ministerij rationem reddidit, & lib-
erum testimonium tulit. Ergo peruersum populu Iudaicu, augustinus de ipso sententia, iudicium, hec un-
dicer coegerit. Elueat hic, qua nam sit eorum, qui in publico aliquo munere versantur, condamna, si
enim qui in publico adificant, diuersa vulgi iudicia subire & ferre coguntur. Ita omnibus evenient
vel in ecclesia vel republica versantur. Quod adeo vulgare est, ut ne Christus quidem communi-
hanc fortrem effugere posuerit. Id vero illos ad diligentiam excitare debet, no cui sustinat vel infi-
culi, vel sinistri iudicij causam prebeant.

Vulgi iudicium
de ministris ec-
clesie.
Marc. 5.

Imprimis tamen obseruabis vulgi de Christi ministris iudicium, in quo nihil medijs reperi-
tur. Aut enim insano laudis & honoris studio ad Deos usque euehit, quos homines sine deo vel
odisse nimis eosdem infectatur & dejeicit. Nam Messiam esse sufficiuntur, quem paulus post Hiero-
solymos Apostoli, quos primus ebrietatis insimulat, mox ob claudi sanctorum miraculam pro Di-
habere incipiunt. Eadem Pauli apud Lystrenses & Melitenses fuit conditio. Nec aliud expedit
qui rem publicam administrant, quos populi præcepit & stolidas lenitas vel nimis euendeboles
spiritu inebriant, & ex bonis principibus tyrannos facit: vel optimae de republica meritis laetantur
quaq; occasione de gradu dejeicit. Exemplum habes in Saulo & Davide: sed infinita eius gemitus
in facies tuas in prophanis historijs paucum extant. Horum itaq; memores inter immedias vulgi
dia auream mediocritatem feruent. Laudibus quas fibi tribui audiunt, non obferantur. Prope
fus magnificis non confidant. Nec item subiuris communis vulgi furoribus conferuent, sed in sua re-
catione constantes, uni Deo se & suam functionem probare studeant, qui si sedem premunt, libato-
simè rependet.

Verborum 10.
annis sensus.

Hic præmissis, ad Iohannis verba transeat, quorum scopus ex ijs, que paulo ante diuinis
facile patet. Nam falso de se concepta vulgi opinioni occurrere, & omnes Christi rendicari infor-
mavit, cuius præcursor esse debebat. Ita ergo dicere videatur. Vide oportet ut doctrina mea nescia-
tum vice exemplo captos, aliquid de me sublimius cogitare, quasi promissus ille Salvator jps. Ad
erratis o boni. Quia enim aduersaria potestatis expugnatio & publica bonum redempcio
humanis foriores requirit, nulli mortalium Messiae nomen debet tribui. Ita vero post me resuunt
et aucti-